

The image features a dark navy blue background. In the center, there is a large, irregular splash of purple and magenta watercolor paint. Overlaid on this splash is a white geometric frame consisting of a square with its corners cut off by diagonal lines, creating a star-like or crystalline shape. The text "NOVI ZVON" is written in a bold, white, sans-serif font, centered within the geometric frame and partially overlapping the watercolor splash.

NOVI
ZVON

NOVI
ZVON

Revija za sodobno književnost
februar 2019

KAZALO

POEZIJA	5
Mark Lazar	6
<i>Žebljarska</i>	6
Nastja Koritnik	7
<i>Bodoči družinski portret</i>	7
<i>Zimska idilična pesem</i>	8
Tom Veber	9
***	9
<i>Znočilo se je</i>	10
Eva Ule	11
<i>dokler vse ne utihne</i>	11
<i>večeri se</i>	12
Breda Krošelj	14
***	14
***	15
Sara Remžgar	16
<i>Prehod</i>	16
<i>Stigma</i>	18
Nejc Klemenc	19
<i>Haikuji</i>	19
<i>Jezera</i>	21
Manca Cerar	22
<i>Nič več ista</i>	22
Lara Gea Vurnik Navinšek	23
<i>Ves tvoj dež</i>	23

PROZA	25
Nastja Koritnik	26
<i>Literarni proces</i>	26
Samanta Hadžić Žavski	29
<i>Darilo</i>	29
Lotica in Valter Gorenc	35
<i>Zdravnica malega mesta</i>	35
HIBRIDI	43
Ivanka Kostantino	44
<i>Haibun (bralec)</i>	44
<i>Tanka (deževno jutro)</i>	45
<i>Shichigon zekku</i>	46
<i>Shichigon zekku</i>	47
PREVODI	48
Enver Krivac (prevedla Enver Krivac in Samo Petančič)	49
<i>Izvrsten poligon</i>	49
<i>Čakalnica</i>	51
Douglas Moraes (prevedla Laura Repovš)	55
<i>Tuja duša</i>	55

The image features a dark blue background with a large, horizontal, teal-colored brushstroke in the center. Overlaid on this brushstroke and the background are several white lines that intersect to form a series of triangles and diamonds, creating a geometric pattern. The word "POEZIJA" is written in a bold, dark blue, sans-serif font across the middle of the teal brushstroke.

POEZIJA

Žebljarska

Cvenk, cvenk, cvenk,
cvek, cvek, cvek.
Udarjaš s kladivom po žeblijih.
Zabijaš mi te špice v glavo,
ki ni iz kovine,
ne glede na to,
koliko se trudim.

A moji kosi so ostri,
čeprav padajo na tla.
Vsak vsebuje celoto.
Koliko teže ima psevdo-kovina,
ki stoji pri miru 22 let?

Nastja Koritnik

Bodoči družinski portret

Mentalne slike dvojinske skušnosti z
različnih kotov niso kot Mona Liza.

Prvi kot:

Ti si bencin,
jaz pa švicarski sir.
Ni ravno eksplozivno,
ampak sir po tem pa tudi po navadi
ni več dober.

Drugi kot:

Nesmiselno je napihovati trud,
če sam po sebi ne najde poti
iz zračne blazine.
In nesmiselno je podpihovati razloge,
če so razlogi sami po sebi napihnjen namen.

Tretji kot:

Vsaj s profila je estetika zadovoljiva.
Ampak previdno z dedijevim vinom.

Četrty kot:

Nestabilno, negotovo,
diskontinuirano, preveč v oči žareče
barvno kontrastno.
Ampak kakor koli že,
celota je.

Zimska idilična pesem

JEBI SE SNEG

Opala. Se opravičujem:

Jebi se,

sneg.

Tom Veber

Tvoje morje
je zdaj tudi moje
a slišiš tišino
kako se pretaka?

Znočilo se je

Hiše čepijo na temnih vogalih,
z oken se nagibajo iste postave,
drevje pada poševno na reko.

Rad bi se ustalil tukaj,
morda za nekaj mesecev.
Ne moti me, če se keramika več ne blešči
in okna ne tesnijo ostrega zraka.

Rad bi se ustalil tukaj,
če ni več letal,
če ni več vlakov,
če ni več postaj,
če celo potovanja ni več.

Rad bi se ustalil tukaj,
potem bom zaklenil vhodna vrata,
preden bo noč dosegla živo mejo.

Eva Ule

dokler vse ne utihne

najin foile à deux
majhna smrt v pomanjkanju dotika
ko bi le krvavela za vsako trohico te ljubezni
dokler ne mine

večeri se

da se bo pogasila še zadnja tančica dneva
zanetil jo je krt v globini večera
in ji ni dovolil poti v stran
osvobodilni boj ptic katerih počitek
se začne s senco in konča z vinom
gnezd ne bo več
skrila se bodo pod zemljo
prestrašil jih je vonj pustih stopinj
žalostnih ljudi ki niso niti opazili
da sem rekla
večeri se
kadar utonejo sonca
kadar utonemo v pozabo

smrdiš po asfaltu v katerem si se rodil
tega ne pozabi ko prečkaš reko sanj

Breda Krošelj

dlan na pivniku

cedre v vrsti

štetje zvezd

brezskrbno

priprte oči

pospravljam

svoj mali svet

in dekorativno

opremljam

spomine

od spanja sem vzhičena
kakor slepa plesen
ali zaplankana spirala
in morda sem samo
dovzetno razvneti
od enozložno zlaganih obljub
lahko pa narišem pogumne črte
na mokre tlorisne skrivnosti
ki v presledkih prihajajo
iz dvoglave klima naprave

Prehod

Črna stran življenja
se vije vzdolž
vlažne gozdne potke,
med obzorjema.
Preleteti in obstati
v vrtincu:
prvi vzdihljaj, prvi urez
v odtujenost
in samost.
Prebadam tihe meglice
v zgodnjih peščenih urah
in pričakujem odmev,
odsev same sebe
in sebe, boljše, srčnejše.
Nov izhod, pomoč,
ki se vselej zdi
odtujljiva, brez pomena,
neznatna bela sova.
Prihajam domov,
k istemu imenu,
a nekomu, ki ostane.
Hrani se z mojimi
mavricami.
Radosti mlečne reke
in pritajenega ugodja

se dvigajo nad razumskost
časa, ki utripa nad mojih hrbtom
in me nosi.
Zopet postajam
sama, svoja,
ženska.

Stigma

v iskanju dežele Nije
obešalnik in pletilka
prekomerni odmerki vitamina C
kapsule cimeta, ananas in papaja
zdravila na recept, ne jemljite v primeru nosečnosti
pobeg v zakotno ulico
nihče ne sme izvedeti
polaj, terpentini, peteršiljev pesar
Če bi stene govorile
za vsako ceno
vrtoglavi zneski, dolarji
padla ženska sem
nasveti naših babic
čaji in tinkture
prosjačenje na gluha ušesa
Čile, Honduras, Dominikanska republika
sovjetske ženske stojijo v koloni
čim prej, tem bolje
Cytotec
morilci
pomagaj mi
Krožna cesta
1952, 1973, 2018
udarci v trebuh in strel revolverja
Drage gospe, izbira je vaša.

Nejc Klemenc

Haikuji

*

Zdaj sva rešilec,
ki je nehal hiteti,
ker je prepozno.

*

Na istem mestu
obujava spomine.
Prižgem ti svečo.

*

Tvoji objemi.
Kot sveža posteljnina
po dolgem dnevu.

*

Hoja pred oltar:
"Si bosta mož in žena?"
Sama (ne)vesta.

*

Koga je bolj strah?
Mene – sam proti svetu?
Svet – sam proti meni?

*

Igrava poker
s svojimi telesi.
Vem, da blefiraš.

*

Danes padava
kot regratovi lučki
med nevihtami.

*

Sprašuje mamó.
Ona ima izkušnje
skriti modrice.

*

Ne grem, ker hočem.
Grem, ker ne gre drugače.
In vem, da je prav.

*

Vse kar sva,
je nastalo tako
nezavedno.

Ne za vedno.

Jezera

visijo iz oči
kot uhani,
ki jih pozabiš sneti,
ko se zlekneš
na tujo posteljo.
Na gladini razpeti čez lica
polnijo kanjone, ki pogrešajo sušo
in ostre robove nasmeha.
Morda se razlijejo čez brado,
kot slap, ki ga včeraj
spet ni bilo.
Po telesu
bodo zalila
tulipane
in morda
bo zrasel spet
tisti,
ki ga čakaš
že celo pomlad.

Manca Cerar

Nič več ista

Preden se dotakneva, sva dve točki.

Točki, ki se vrtita druga okoli druge
kot dve slepi samoti z zaprtimi očki ...

... oba tako ponosna na svojo osamo, sva
hkrati podobna lepkim mačjim mladičem,
tistim svežim, ki še včeraj niso poznali neba,
zdaj pa že rastejo in z njimi midva,
ki naju vonj po nama odpira in vlaži,
dokler naju ne združi premica sveta,
pogled, ki postane most, ki se opira na dva
dotika, ki postaneta stika v eno površino dveh teles.

Dva postaneva ena žival, ki diha dvojino,
v ednino, da je tvoj vdih iz mojega izdih,
da me s telesom sprašuješ velika vprašanja,
jaz pa zrcalim odgovore v tvoj objem,
dokler se tvoja in moja tišina ne prelomita
v enem samem kriku, v enem samem kratkem stiku in vem,
da naju je bližina zopet prevrnila
v dve samotni točki in da sem ...

... povsem drugačna.

Le še surova polovica najinega bitja.

Lara Gea Vurnik Navinšek

Ves tvoj dež

daj mi dež, daj mi ves svoj dež,
daj mi vse budne noči in daj mi
svojo zemljo,
da se podpišem v tvojo zemljo.

daj mi jezik svoje matere,
daj mi dlan svoje matere,
daj mi poljub,
daj mi strumno krhkost svoje matere,
daj mojim otrokom
jezik svoje matere.

daj mi krvavo zastavo,
daj mi mesec, zvezdo, vse zvezde,
svoje ime, rojstni list,
dovoljenje za bivanje, majhno leseno
kolibo na robu pragozda,
daj mi ves svoj dež.

daj mi svojega boga,
svojega zavrženega boga in vse
druge bogove, ki še niso tvoji,
vse bogove pod svojo zemljo,
vrni mi moje bogove.

daj mi svoje korenine in svoje izvire,
svoje gobe, kobilice in metulje

in kačje pastirje in kače,
daj mi svoje kače.

daj mi dež, hočem ves tvoj dež,
hočem vse budne noči in hočem
tvojo zemljo,
če naj se vsadim v tvojo zemljo,
če naj obrodim v to zemljo,
če naj strohnim v svojo zemljo,
vzamem ves najin dež.

The image features a dark navy blue background. A large, irregular splash of orange watercolor paint is centered, with edges that are soft and feathered. Overlaid on this splash are two white geometric shapes: a circle and an equilateral triangle. The circle is positioned such that its center is slightly below the horizontal midpoint of the splash. The triangle is oriented with one vertex pointing upwards, its base at the bottom of the frame. The word "PROZA" is written in a bold, dark navy blue, sans-serif typeface, centered horizontally and partially enclosed by the white circle. The overall composition is minimalist and modern, with a strong contrast between the dark background, the vibrant orange, and the white lines.

PROZA

Nastja Koritnik

Literarni proces

Ne spomnim se, kje moram biti. Ne spomnim se, zakaj tečem tja. Tečem skozi pšenično polje, pomešano s svežim blatom, da mi črne usnjene škornje, ki mi segajo čez kolena, škropi svetlo rjava barva. Hitra sem. In vidim se s tretje perspektive.

Ravnokar sem se znašla na tleh in svetlo rjava se je razširila preko mojih kolen ter prekrila tudi mojo črno bombažno obleko. Vrana zatuli v megleno dopoldne. Pobiram se. Nesmiselno je čediti madeže, nesmiselno jih je spirati z obleke, gladiti s čevljev in jih izčesavati iz mojih črnih las.

Pa tudi vode ni. Krpe ni. Glavnika ni.

Še vedno se pobiram. Vrana znova zatuli. Zazdi se mi, da je krokar. Vstanem in stečem naprej po neskončnem polju, kot da tečem skozi labirint.

Kot da tečem skozi zapor. Kot da tečem skozi življenje. Za trenutek se celo ustrašim, da dosežem kraj. In izdihnem.

Toda ko prestopim zadnji korak zadnje posajene vrste, stopim na čist beton. Težko diham. Megla me zbode v nosnice, kot da ves kisik pobira sebična pšenica na polju.

Ne spomnim se, kje moram biti. Ne spomnim se, od kod sem prišla. Ne vem niti tega, če vem, kje sem. Prečkam nekaj metrov betona in odidem naprej skozi gozd. V daljavi slišim zgrožene vzklike.

Mudi se mi, pa ne vem, kako zelo. Tečem skozi šumeče listje, gosto raščena drevesa, skozi katera prodira megleno vreme in se spotikam ob korenine. Temni se in megla se počasi spreminja v mrak, toliko časa že tečem. Mrzlo postaja, megla se z večerom pomeša v vlago in končno lažje zadiham. Vedno počasneje se pomikam naprej, noge zaostajajo za mislimi, ki tečejo daleč pred menoj do prepada. Pred prepadom se ustavim. In skočim.

Padam skozi miselni tok, padam preko lastnih kritičnih sodb, padam v globino, ki

me bo pogubila, pa vendar vem, da ne morem nazaj, in vendar vem, da ne morem obstati na mestu.

Skočiti moram. Skočiti v ...

Padem v globoko, ledeno mrzlo reko. Tok me odnaša proti slapu, vrtinci me požirajo vase, jaz pa se oklenem edinega obrečnega štoru in z zadnjimi obstoječimi zametki življenjske sile prosim svoje oslABLJENE mišice na rokah, naj se ne vdajo pritisku. Iztegnem nogo, drugo nogo, splazim se po štoru do kopnega. Tečem naprej. Tečem vse do neznanega mestnega trga.

Zadihana prisopem do stojnic, cerkve in dolge mize, posedene z ljudmi z iznakaženimi izrazi na obrazu.

»O, jej, jej, jej, jej,« se oglasi glas sivolasega moškega, ki sedi na sredini mize. Na njegovi levi sedijo štirje, na njegovi desni ostali štirje.

»Zakaj zamujate na lastno sojenje?!«

In cel mestni vrvež se spremeni v vakuum.

Namenjajo mi sovražne, neodobravajoče poglede, odkimavajo z glavami, nekaj jih zakoraka proti meni in mi pljune v obraz, ostali me hočejo užgati na gobec.

»Logistične težave,« mu odgovorim smehljaje. Njegov obraz ob tem postane še bolj iznakažen.

»Ali se vam zdi to smešno?!« Domnevam, da gre za retorično vprašanje. In tako mi tudi ustreza.

»ALI SE VAM ZDI TO SLUČAJNO SMEŠNO?!« Kar zagrmelo je po mestnem trgu.

»Ne, ne, mislim, da ni tako smešno.«

»Ne, res ni tako smešno.« Groza, kako iznakažen postaja njegov obraz. Še malo, pa se bo spremenil v plazilca. Hladnokrvna porota, ki sama sodi.

»Zakaj ste tako slaboumno grešili?« In ostalih osem se med seboj pomenljivo spogleda.

»Nič ne vem o tem, da bi, gospod sodnik,« mu odgovorim že skorajda zares pokorno. Čeprav vem, da to pri meni res ni možno.

Tedaj izza mize vstane gospa z dolgim, ošiljenim nosom: »Kako, za vraga, ne veste?! Saj ste vi to spisali!« Pred nos mi pomoli mojo kratko zgodbo. Šele takrat opazim svoje dlani, ki krvavijo. Opazim svoje noge, kako krvavijo. Zagledam svoje telo, kako je vklenjeno v žebeljnati stol.

»Na koga leti vaša črtica?!« Vranji zbor spremlja njegov novi moto.

Čutim, da se svet vrti neenakomerno. Čutim, da mi bo že spet slabo. Vame letijo jajca, vame letijo paradižniki, vendar moj obraz ostaja enak. Nobenih krikov ne dobijo od mene, nobenih prošenj, nobenih moledovanj, nobenih očenašev.

Šele zdaj začenjam spoznavati, komu je nekoč pripadal zdaj ta tako močno iznakaženi obraz.

To je bil doktor Desničar, doktor znanosti. Literarni strojnik. Njegov levi sosed, doktor Živec, brusi svetlo sekuro.

»Na koga leti vaša črtica, vas vprašam!«

Do mene prišepa doktorica Gnida, strokovnjakinja za jezikovne floskule, v obraz mi tišči še svojo kopijo moje kratke zgodbe in ponavlja za doktorjem Desničarjem:

»Kaj ste mislili s to palatalizacijo?! Kdo vas uči slovensko zgodovinsko glasoslovje?! Koga ste srečali v tisti javni hiši?! Koga ste videli občevati z moškim?! Kdaj ste bili v goriški regiji?! Kdo je vučenik Volk?! NA KOGA LETI VAŠA ČRTICA, VAS VPRAŠAM!«

Vsi prisotni se derejo: »Kdo je vučenik Volk?!«

Bodeča žica mi trga goltanec, po laseh mi teče vrela voda, izgubljam svoje nohte. Čutim, da mi je že zelo slabo.

Strokovnjaki za dvoumno postavljanje vejic, strokovnjaki za mrtvi jezik, strokovnjaki za izgovarjanje neizpričanih fonemov, strokovnjaki za nemo javno govorno nastopanje, strokovnjaki za prazne vsebinske teze, strokovnjaki za kranjščino kot slej ko prej ilirski jezik – vsi imajo iznakažene obraze.

Vsi so jezni zaradi vučenika Volka.

Z zadnjim delom goltanca, ki so mi ga pustili, izdahnem:

»LITERATURA JE FIKCIJA.«

Doktor Živec je nehal brusiti sekuro. Vranji zbor je prenehal peti. Vsi prisotni so utihnili. Hladnokrvni poroti je zastal dih –

Samanta Hadžić Žavski

Darilo

»Draga, nekaj sem ti prinesel,« je z nasmeškom na obrazu odprl vrata Juš. Juš je fin dečko, nimam pripomb, ampak daril pa resnično ne zna izbirati. Ko sem za prvo obletnico dobila obesek za ključke – odpirač, sem vedela, da vrtnic in romantičnih vikendov ali kar koli podobnega od njega ni za pričakovati. Se je pa vsake toliko potrudil in mi poskušal napisati nekaj vsaj približno podobnega pesmi, o tem kako me ima rad in to mi je bilo več kot dovolj.

»A veš, ko vedno jamraš, kako ti gredo poleti na živce razne žuželke in muhe? Zdaj mava rešitev za to!« Zvenel je kot slab Top Shop prodajalec. Šele ko je prišel mimo dneвне sobe, sem uspela videti ogromno, grdo rastlino v njegovem naročju.

»Kaj je to?« sem privzdignila obrvi z vidnim izrazom gnusa na obrazu.

»To je najina nova lovilka žuželk,« se ni pustil spraviti v slabo voljo in se še naprej režal kot pečen maček.

»Daj no, Juš, a se ti hecaš? Saj veš, da ne podpiram pobijanja živali!« Ker mu nisem imela srca pokvariti njegovo tako imenovano rešitev za najine probleme, sem se nasmehnila in dodala: »Grozna je!«

Postavil jo je v kuhinjo na okensko polico ob jedilni mizi. To se mi ni zdela najboljša ideja, ampak naj bo. Tudi kjer koli drugje v stanovanju bi me motila, tako da je pravzaprav vseeno. Ko sva pojedla in se zleknila pred televizor, sva precej hitro oba zadremala. Končno si lahko privoščim malo popoldanskega počitka, saj imam še deset dni dopusta. Skupno morje nama je sicer odpadlo, ker je Juš nujno moral delati, zato sem odšla za štiri dni s prijateljico Ireno, sedaj pa koristim še ostale dni dopusta, ki sem si ga, letos pa res, več kot zaslužila. Po približno polurnem dremežu polnem blodnjavih sanj, kot je to zame značilno, sem se prebudila vsa potna. Vstala sem in odšla v kuhinjo po kozarec vode. Ko sem tako stala pred umivalnikom in pila, se mi je zdelo, da me je nekaj oplazilo po rami in ko sem se

obrnila, sem pred sabo zagledala ogromna zeleno rdeča usta, iz katerih sta se cedili kri in slina. Potem sem se zbudila zares. Ko sem se pomirila in se prepričala, da sem zopet imela opraviti s sanjami v sanjah, sem tokrat res odšla v kuhinjo po kozarec vode in sumničavo opazovala to grdo rastlino. Delovala je normalno. No, ne vem kaj sem sicer pričakovala, da se bo pozibavala sem ter tja in mlela z usti ali kaj podobnega. Kmalu za mano je pokukal v kuhinjo še Juš.

»Kaj, a delata bojni plan proti žuželkam?« se je smehljajal.

»Niti ne.« Še vedno sem se počutila malo nelagodno zaradi precej doživetih sanj.

»Se greva kopat?«

»Greva.«

»Boš penino?« je vprašal.

»Pa bom. A kaj praznujeva?«

»To, da te imam rad!«

Namakanje v kadi je trajalo tako dolgo, da sva zaključila ravno v času, ko hodi Juš spat, kadar naslednji dan dela jutranjo izmeno. Šla sem z njim v spalnico in se odločila, da preberem par strani knjige, ki sem jo prežvekovala že kar nekaj časa. Knjigo sem odložila po približno dvajsetih minutah in legla ob Juša obrnjena proti njemu. Zelo mi je všeč, kadar spi tako trdno, da se mu sprostijo obrazne mišice. Videti je spokojno in angelsko. Nekaj časa sem ga še opazovala, nato pa ugasnila lučko na nočni omarici. Po nekaj minutah se mi je zdelo, da poleg Juševega enakomernega slišim še neko drugo, oddaljeno in pridušeno dihanje. Vstala sem, skoraj pohodila mačko, se sprehodila po stanovanju in se vrnila v posteljo. Seveda ni bilo slišati ničesar. Ko sem zopet legla in ugasnila luč, sem zaslišala nekaj podobnega cmokanju. Oblil me je pot in name je sedel nek tesnoben občutek, ki ga težko opišem. Stisnila sem se k Jušu in poskusila razmišljati o čem lepem, a mi ni najbolj uspevalo. Dopovedovala sem si, da je vse samo v moji glavi in po zelo dolgem času zaspala.

Zjutraj me je prebudil zvok ključavnice. Vstala sem in pred vrati še ravno toliko ujela Juša, da sem ga poljubila in mu zaželela lep dan. Nato sem pristavila kavo na

štedilnik in odšla v kopalnico. Skuhala sem si kavo in se prestavila na balkon. Malo sem reševala križanke, ko mi je že zvonil telefon. Bila je Irena. Dogovorili sva se, da se dobiva čez pol ure v centru. Odkar so nam pred blok postavili kolesa, sem v centru v petih do sedmih minutah. Tako sem čez deset minut odšla v kopalnico in si nanesla ličila, nato sem se oblekla in odšla proti vratom. Spet se mi je zazdelo, da slišim tisto grozno cmokanje od včeraj zvečer, a sem se zbrala in ni ga bilo več slišati.

Irena je celoten čas na pijači razpravljala samo o različnih moških. Sedaj, ko sta z Borutom končno zaključila njuno tragikomično razmerje, je razmišljala samo o tem, kako bo katerega naskočila. Ker Ireno poznam že od otroštva, sem vedela, da slika, ki jo želi prikazati v realnosti še zdaleč ni takšna. Prepričana sem bila, da se počuti grozno, sploh pa zaradi tega, ker se je Borut na skrivaj dobival z drugo že skoraj eno leto.

»Poglej tistega tamle, v beli majici,« je pomignila proti moškemu, ki je sedel dve mizi stran.

»Poglej njegove mišice, komaj čakam, da vstane, da vidim kakšna je situacija zadaj.«

»Daj no, Irena, obnašaj se kot kakšen star slinavec, ki mi je visel za šankom, ko sem še delala v Patki.« Ob misli na moje delo v Patki sva se morali obe zasmejati.

»To so bili časi,« je rekla Irena.

»Slabi, ja,« sem pripomnila.

»Pa pri vama, v raju? Kaj novega?« mi je pomežiknila.

»Včeraj mi je domov iz službe prinesel darilo.«

»Ojoj.«

»Ja, ojoj, ja. Te zanima?« Irena je z navdušenjem prikimavala. »Mesojedo rastlino.«

»Haha, Juš in njegova nepremagljiva darila!«

»Irena, naravnost grozljiva je. Odkar jo imava, imam prisluhe in slišim cmokanje in žvečenje in celo dihanje. Včeraj nisem mogla zaspati zaradi tega.«

»Pretiravaš! Ne je zalivat in je stvar rešena.«

Na to možnost nisem niti pomislila. Nisem je mogla kar vreči stran takoj po tem, ko jo je kupil, če pa je ne bom zalivala ... Bravo Irena!

Ko sem prišla domov, se mi je zdelo stanovanje nekam vlažno in imelo je vonj po zatohlem. Odprla sem balkonska vrata in kuhinjsko okno ob roži. Okno sem odpirala previdno, kot da bi se bala, da me bo roža res ugriznila. Nato sem pripravila kosilo in odšla brat knjigo, imela sem še približno pol ure časa, preden pride domov Juš.

Vsake toliko sem vstala in se kar tako sprehodila proti kuhinji. Nato sem sedla nazaj v svoj bralni kotiček in nadaljevala z branjem. Ko je domov prišel Juš, sva se poljubila, odšla sem zapret balkonska vrata in ko sem se vrnila, da nama nadevam juho v krožnike, sem ga zagledala, kako jo zaliva.

»Juš, kaj počneš?« sem ga zgrožena opazovala.

»Zalivam jo, prodajalka je rekla, da jih je potrebno zalivati skoraj vsak dan, najbolje z destilirano vodo ali z deževnico. Voda iz pipe vsebuje preveč soli, zato jim škodi. Videl sem, da imaš destilirano vodo ob likalniku v spalnici, pa sem izkoristil trenutek, da ne bo treba tebi. Spomnil sem se, da sem ti čisto pozabil povedati ta podatek. Saj je še nisi zalila?«

»Nisem.«

Med kosilom sem lahko razmišljala samo o tem, kako komaj čakam, da Juša ne bo zraven, da jo bom polivala s kuhinjsko vodo, nato pa mu rekla, da sem jo ves čas zalivala z destilirano. Juš je zvečer pogledal, če je roža že kaj ujela.

»Nič ni,« mi je prišel razočarano povedati v dnevno sobo.

»Saj bo,« sem ga navidezno bodrila.

Zvečer je bila na vrsti podobna zgodba kot večer prej. Nisem vedela kaj naj. Razmišljala sem o tem, ali je mogoče, da se mi meša. Seveda je mogoče, tisti, ki je nor, ne ve, da je nor. Nato sem po nekajurnem boju same s sabo končno zopet zaspala, stiskajoč se ob Juša.

Zjutraj sem se zbudila takoj za tem, ko je Juš stopil skozi vrata na hodnik in bila sem naravnost prestrašena ostati sama z njo. Zopet sem imela moraste sanje, kar je le še poslabšalo vse skupaj. Hitro sem se oblekla in preden sem skoraj dobessedno zbežala od doma, sem zbrala še toliko poguma, da sem jo zalila z vodo iz pipe. Domov sem prispela malo pred Jušem, saj nisem želela biti predolgo sama z njo.

Ko je prišel, je namesto, da bi me poljubil, kot je to storil popolnoma vsak dan odkar sva skupaj, odhitel v kuhinjo gledati, ali je roža že kaj ujela.

»Cel dan sem razmišljal o tem, ali bo moja muholovkica že kaj ujela.«

Začudeno sem ga pogledala. Celotna fama okrog te rože se mi je zdela že počasi pretirana. Popoldan je časopis, ki ga ponavadi prebira v dnevni sobi, bral v kuhinji. Po približno dveh urah zadrževanja v kuhinji, je začel kričati. Prestrašena sem stekla do kuhinje in si v glavi zamišljala najhujši možen scenarij, ko me je v kuhinji pričakal z otroškim navdušenjem in solzami v očeh.

»Prečudovito! Naravnost prečudovito! Pravi čudež narave! Ulovila je, najina muholovkica je ulovila muho.«

Niti predstavljati si nisem želela tega prizora, kaj da bi ga šele videla, zato sem se na petah obrnila in odšla nazaj v dnevno sobo. Ko je prišel za mano, sem mu poskusila razložiti, da mi ta roža ni zelo simpatična, še več, da se mi zdi rastlina plod samega hudiča, pa ni o tem želel slišati čisto nič.

Iz dneva v dan je postajal hujši. Rožo je božal in jo ljubkoval ter jo klical ljubica muholovkica, jaz pa sem vsako noč zaspala v strašanskem strahu pred vedno glasnejšim dihanjem in cmokanjem. Še več, zdelo se mi je, da ga ima roža rada, mene pa sovraži. Včasih se mi je zdelo, da se mu prav nastavlja kot božanja željna mačka, proti meni pa piha in brusi kremplje. Juš ji je domov nosil razne kobilice, muhe in celo pikapolonice in metulje, ki jih je po službi očitno lovil po bližnjem travniku.

Vsak dan sem jo zalivala z vodo iz pipe, a ni pomagalo. Hudičeva roža je bila odporna na vse. Moje nočne more so postajale vedno hujše in vedno bolj so se mi zdele resnične in vse so imele nekaj skupnega. Vedno je bila njihova glavna tema roža z najine kuhinjske police. Tako sem se v soboto, zadnji vikend preden bi

morala nazaj v službo, odločila, da v rožo zlijem toliko vode iz pipe, da si od tega ne bo opomogla. Ravno, ko sem zlivala vedro vode po njej, je v kuhinjo vstopil Juš.

»Kaj počneš?« je zarjovel proti meni.

»Uničila naju bo, Juš, ta rastlina naju bo uničila! Moram jo uničiti, preden bo ona uničila naju!« Obnašala sem se naravnost histerično, a si nisem mogla pomagati. Želela sem jo zgrabiti in jo vreči skozi okno na cesto. Preden sem jo uspela prijeti, je Juš zgrabil mene. Njegov pogled je bil videti prazen, za trenutek se mi je zazdelo, da vame zre neka druga oseba.

»Juš pusti me, nehaj me stiskati!« sem kričala kolikor sem imela moči.

Naenkrat me je spustil, nato pa pogledal proti rastlini in rekel: »Ljubica, prinesel sem ti darilo!« Začutila sem hladen in sluzast dotik na ramenih.

Res je, Juš nikoli ni znal izbirati daril.

Lotica in Valter Gorenc

Zdravnica malega mesta

(začetek romana BOLNIŠNICA OB JEZERU)

»... V današnjem Vprašanju za zajtrk je zopet z nami Jurek Nogal, ki nam bo predstavil recept za krapa po mazursko, kot so ga pripravljale naše babice. Najprej bomo pripravili jušno osnovo. Povejte mi, Jurek, zakaj je pri pripravi krapa tako pomembno ...«

Na kavču pred televizorjem se je kašljajoč zdramila lepa ženska dolgih svetlih las in velikih, bleščeče svetlomodrih oči, ki so bile postavljene šest milimetrov predaleč narazen. Kalno se je zazrla v ekran in zastokala: »Oh, Rogalska, nehaj že ... Tvoj glas mi zabija stotine žebljev, pa ne v roko, ampak v glavo ...« Nato je ošinila uro, ki se je izpisovala v kotu zaslona: 7:32.

»Fak, že spet zamujam!«

Pognala se je k višku, vendar že naslednji trenutek omahnila in se komaj ujela za klubsko mizico. Stvar je bila v tem, da je bila dama na levo nogo bosa, na desni pa ji je tičal sandal z visoko peto, kar nikakor ni prispevalo k jutranjemu ravnotežju. Odpela je jermenčke in osamljeni čevelj jezno vrgla na kavč, potem pa opotekaje se stekla v kopalnico. Oooh, kje je kak Rupurut? Aspirin? Vsaj Tramal?! Pogled v veliko ogledalo je razkril, da se je včerajšnje ličilo prav nič higienično razpacalo, tudi mala črna oblekica, v kateri je preživela noč, je bila povaljana in zamazana.

Pizda, kako slabo skrbim za svojo naravno lepoto ... Kaj bi rekla moja mamica, ko bi to videla?! Z robom brisače je urno brisala največje maroge okoli oči. Kam je izginil korektor?! In kdo za vraga je pustil to?! Pa ja ne jaz?? Zgroženo se je zazrla v školjko in potegnila vodo.

Od glave potegne zaveso las in jih ocenjujoče pomane s prsti. *Glej to, katastrofa! In ni časa niti za suhi šampon ...* Nazadnje lase na tilniku zvije v zajetno figo, v katero zatlači nekaj velikih kovinskih sponk in dve rdeče lakirani kitajski paličici, konstrukcijo pa še obilno poprši z lakom.

Ko se je za silo uredila, je stopila v kuhinjo. Hladilnik jo pozdravi z bleščečo belino. Na eni polici stoje v urejenih vrstah pločevinke z nizkokalorično energijsko pijačo, na drugi pol ducata plastenk Actimela. Dve steklenici piva Żywiec in nekajkrat odgriznjena, od zasušenosti zavihnjena četrtinka pice. Nič drugega.

Ženskica, ki se je v četrtek, 12. julija, v nezavidljivih okoliščinah prebudila v svojem stanovanju v mansardi trinadstropnega bloka na Grajski ulici dve (tik zraven opečnatga križarskega gradu iz štirinajstega stoletja, s pogledom na Mickiewiczzevo in jezero) v poljskem mestecu Ostroda, se imenuje Małgorzata Królik. Prijatelji jo kličejo Gosia, kot se običajno dogaja poljskim dekletom, ki slišijo na ime Małgorzata. Stara je 32 let, po poklicu zdravnica – nevrologinja in ravnokar se ji neznansko mudi v službo v Okrožno bolnišnico na ulici Władysława Jagiełły.

Gosia je hlastno odprla pločevinko energetika. Nato vzame kos pice, ga nekaj časa opazuje, potem pa neodločno potisne nazaj v hladilnik. Zgrabi torbico, telefon, ključke in steče po stopnicah.

Ko je s kakih petnajst minut zamude prispela v bolnišnico, je ni čakala nobena nujna operacija. Pravzaprav sploh ni bilo ničesar nujnega, čeprav je bila Gosia že dobro leto dodeljena na urgenco, kjer se je poleg čisto nevroloških primerov ukvarjala tudi z drugimi vrstami bolnikov. Nekega starčka, ki se je zgrudil zaradi slabo urejene sladkorne, je po hitrem postopku poslala v diabetološko ambulanto. Mulca, ki se je nekoliko ogulil pri padcu s kolesom, je po ugotovitvi, da mu ni nič resnega, predala v nadaljnjo oskrbo sestri Daši.

Daša, s polnim imenom Darja Nikolajevna Timošenko, je šele pred nekaj meseci prišla iz rodne Ukrajine in, če smo natančni, tudi še ni imela urejenih vseh dokumentov za bivanje in delo v Evropski uniji. Vendar se je v bolnišnici hitro znašla in iz razlogov, ki so bili znani samo njima, sta si bili z Gosio še posebej zaupni. Starejše, že nekoliko okrogle, zgarane, krčnožilne in kratkolase sestre so pritepenko Dašo sovražile zaradi njene mladosti in lepote, zato so ji rade odrinile najbolj neprijetne naloge, na primer umivanje mrličev ali previjanje gangrenoznih ran. Toda Dašine lastnosti, ki so pri srednjeletnem srednjem medicinskem kadru ženskega spola zbudile zavist, so pri zdravnikih moškega spola porajale povsem drugačne odzive. Po prizadevnosti in vabilih na zmenke je prednjačil čedni mladi Pawel Kowalski. Kowalski je po specializaciji pediater, uradno je razporejen na urgenco, dejansko pa se mota vsepovsod in ga je mogoče srečati na najrazličnejših koncih bolnišnice, najraje tam, kjer so čedne zdravnice, sestre ali pacientke.

Naj si grem po še eno kavo? Ali tri Red Bulle? Kaj pa, ko bi se odkradla v skladišče posteljnine in malce zadremala na kupih rjuh? Gosia se še ni uspela odločiti, kaj bi lahko dobrega storila zase, ko v ordinacijo vdre Daša: »Doktor Królik, hitro, palata 6, nezavestni pacient prinesli!«

Gosia se podviza v ordinacijo 6, kjer na mizi leži lepa ženska sredi tridesetih let, dolgih naravno svetlih las, v črnem hlačnem kostimu. Pa brez zavesti, kot je nakazala že Daša. Pacientka je bila že deloma slečena in, kolikor je bilo na prvi pogled mogoče preceniti, brez vidnih znakov poškodb. Da ni mrtva, so potrjevali tresavica in krči, ki so vsakih nekaj sekund premetavali njeno telo.

»Midazolam, 5 mg intravenozno, pripni jo na EKG, pritisk, kapnometrija. Oksimeter si že dala na prst, bravo,« je Gosia hitro ukazala Daši, nato pa se zadeve lotila na običajni način – dvigni veko, posveti z lučko v oko: široke zenice; pulz na zapestju hiter in punca je na otip zelo topla. Zaudarja po znoju in tudi vodo je nedavno

spustila podse. Gosia ukazuje naprej: »Kri in seč, standardni set preiskav plus prepovedane droge. Najvišja stopnja nujnosti!«

Pristopi še doktor Kowalski: »Ali si našla kaj poškodb? Če ne, bi lahko bila možganska kap.«

»Ne zdi se mi kot kap, poglej, hipertermična je. Kdo jo je pa pripeljal, je kdo izprašal svojce?«

»Čorni mercedes pripeljal, četirje vori jo toljko dali na voziček in odpeljali, dokumenti njet,« začivka Daša.

»No, to pa že ne bo kap,« jezno odvrne Gosia. »Poštenih ljudi, ki jih meni nič tebi nič šlagira v cerkvi ali na ulici, ne odmetavajo takole.«

»Prenosni rentgen v šestko, hitro,« Gosia odsekano ukaže po interfonu, potem prijazneje nadaljuje: »Pawlik, bodi no tako dober in jo malo povohaj. Meni od senenega nahoda nekaj nagaja nos. Ali zaznaš kaj vonja po alkoholu?«

Kowalski je ovohal nezavestno, potem pa tudi zrak po prostoru. »Ja, diši po maligamih, prav imaš, doktor Królikova. Čeprav ... čisto iskreno, tudi od nekje drugje v tem prostoru čutim ... Si morda ti za zajtrk svoj čaj obogatila s čašico vodke?«

»Lepo te prosim, za koga me pa imaš! Dejstvo je, da sem bila včeraj na obisku pri dementni babici v domu ostarelih. Vsakič zahteva, da z njo popijem šilce jerebikovca, to je vse. Je bil pa res kar močan jerebikovec.«

Gosia je pacientki posvetila tudi v uho in nos: »Hmm, likvorja v ušesih ne najdem, v nosu pa ... Oho, kri, razjede! Še malo, pa si bo lahko skozi nebo po nosu vrtala ...«

Tačas je Daša namestila elektrode za spremljanje delovanja srca in druge naprave: »Pritisk 140/220, doktor Królik! Ritem tahikardični! Saturacija toljko 68 procentov in tudi temperatura višče 40!«

»Jo damo vseeno na CT?« je neodločno vprašal Kowalski.

»Pozneje, zdaj ni časa,« mu čez ramo navrže Gosia. »Kje je rentgen?! Najprej jo stabilizirajmo, če se v nekaj urah ne zbudi, se bomo pa ukvarjali s tem, kakšno

razdejanje je utrpela njena podstreha ... Daša, 50 mg Norcurona intravenozno, pa takoj jo začnite hladiti z mrzlo vodo.«

Vtem pripeljejo tudi digitalni rentgen, Kowalski hitro naredi nekaj posnetkov glave, vratu in prsnega koša, nakar se z Gosio zatopita v posnetke na ekranu. »Nič,« čez slabo minuto ugotovi Kowalski. »Nič,« kot odmev prikima Gosia in po trenutku zadržane tišine, ko s Kowalskim tesno stikata glavi pred ekranom, doda: »Brez znakov sveže poškodbe skeleta. Tudi hematoma, tumorja ali podobne zadeve – vsaj tako velikega, ki bi lahko povzročil tako dramatično sliko – ne vidim.«

Šele sedaj si je Gosia nekoliko podrobneje ogledala mlado žensko na mizi. »Čakaj, le od kje ... Daša, a res ni imela nobenih dokumentov? No, pa saj ni čudno, če so jo kar iz avta zabrisali ...«

Gosia je potegnila iz dekolteja mobilni telefon in začela brskati. Čez slabo minuto se s svojim klasičnim, nedolžno-nonšalantno-posmehljivim izrazom obrne h Kowalskemu: »Pawlik, se strinjaš, da je tole tale naša punca?«

Doktor pogleda sliko na zaslonu, se s preiskujočim pogledom zavrta v pacientko in še enkrat v telefon: »Ja, res ji je podobna ...«

»Ignacija Nakolewska, bivša ministrica, bivša predsednica zdravniške zbornice,« ponosno, a ne prenaglas pove Gosia.

»Tako mlada, pa že bivša ... Seveda, odnesla jo je afera s ponarejenimi kitajskimi biološkimi zdravili, ki jih je za šestkratno ceno uvažal njen takratni porivač ... Res, ko dobro pogledam – res je na las podobna Nakolewski,« je razsvetlilo tudi Kowalskega. »In zakaj ...«

Stavka ni mogel končati, kajti tisti hip je Daša pristopila z velikim vedrom vode in ga odločno pljusnila po nezavestni bivši ministrici.

»Daša, jebenti Žolte vode, kaj se greš?!« je znorela Gosia.

»Pani doktor, vi rekli, da z merzla voda ...«

»Pa ne tako, ne s polivanjem,« se Gosia prime za glavo. »Treba jo je sleči in potopiti v banjo ali pa zaviti v mokre rjuhe, kaj nisi še nikoli imela hipertermičnega pacienta?! Namoči jo dobro, ostani pri njej, infuzija fiziološke, 100 % kisik na masko,

ves čas mora biti priključena na EKG. Naštimaj urinski kateter in sesalno želodčno sondo. Kar bomo navlekli iz mehurja in želodca, ne zlivaj stran, ampak pošlji v laboratorij na analizo. Ko temperatura pade pod 38, jo vzemite ven in na intenzivni oddelek. Aja, še dve dozi Manitola, kar takoj. Pridem čez pet minut.«

Daša končno dojame, kaj je treba in s še eno sestro odpeljeta Nakolewsko iz ordinacije.

Gosia se zmagoslavno obrne h Kowalskemu: »Ni infarkta, ni kapi. Čeprav ne morem izključiti, da je v naslednjih urah kaj takega ne doleti. Predoziranje s kokainom, najbrž tudi kombinacija z alkoholom in vragvedi čim še. Predlagam, da vse skupaj lepo natančno dokumentiramo, počakamo na laboratorijske analize in na to, da se gospa mislim-da-bivša-ministrica zbudi, potem bomo pa videli, kako naprej. Uradno je zaenkrat še vedno neidentificirana pacientka številka ta in ta.«

Kowalski si je zaskrbljeno pogladil nazaj bujne, valovite plave lase: »Le kaj nam je tega treba, to bo še lep škandal ...«

»Kaj hočemo, vsakemu bolniku smo dolžni pomagati ne glede na njegovo poreklo, plemstvo, družbeni položaj in vzrok poškodbe,« se je nasmehnila Gosia.

»In kako se je znašla pri nas?«

»Hja, če verjamemo Daši, so jo pripeljali in odložili neznani ljudje,« skomigne Gosia. »Torej je očitno nekdo imel razlog, da se ne razve, da se je – in kje, s kom se je! – doktor Nakolewska koma zadela! Bomo poskusili ugotoviti ... Daj, malo popazi nanjo, da je ne bo Daša slučajno utopila.«

Gosia je pohitela iz bolnišnice v park, si najprej z olajšanjem prižgala cigareto, potem pa začela klicariti z mobitelom. »Hoj, Kinga, sem te zbudila? Joj, oprosti ... Ja, vem, da je bilo hudo, ampak tudi jaz sem morala že ob osmih vstati za na šiht. Jaaa, ne me spominjat ... Pravzaprav, nekaj sem te hotela vprašati – a je bila včeraj kje kakšna VIP zabava na našem koncu? Ah ne, kar tako ...«

Kinga je na drugi strani mozgala, preklinjala neumorno Gosio, ki si drzne po tako divji noči že ob desetih zjutraj klicati in spraševati kozlarije, potem pa vendar

odgovorila: »Ja, po mojem je nekaj bilo v *Jungingu*. Mi je Witko omenil, da je nekdo včeraj najel cel klub za zaključeno družbo.«

»O, hvala, kdo bi si mislil! Aja, veš, tiste moje rdeče gladiator štikle? Ja, včeraj ... Ne, enega od včeraj pogrešam. Če ga slučajno najdeš v avtu ali kjer koli ... No, pa lepo naprej spi in še enkrat oprosti,« je zažgoleda Gosia, frcnila cigaretni ogorek na potko, po kateri je sestra ravnokar pripeljala starko na invalidskem vozičku, in se spet potopila v telefon: »Živijo, stari! Upam, da nisem prezgodnja ... Veš, včeraj smo hoteli malo k vam, pa nas tisti vol na vratih ni spustil noter, kao da imate eno zaključeno družbo ... Mislim, kaj se to pravi, da še starih prijateljic in stalnih strank ...«

»Oprosti, Gosia,« odvrne z druge strani. »Saj smo prijatelji, ampak biznis je biznis. Nisem mogel odkloniti, nekdo je najel klub za ... no, dobro so plačali. Take ponudbe ne dobim vsak dan, niti vsako leto ne. Hvala, prosim, se priporočamo še kdaj, takih ljudi ne sprašuješ. Ti si pa nocoj spet dobrodošla in prvo rundo dobiš na moj račun.«

»O, hvala, Witek,« je veselo vzkliknila Gosia, »to je pa res prijazno od tebe. A pa mogoče, če ni skrivnost, kdo pa je bil ugledni petični gost?«

»Hja, no, res ne bi rad, da se govori o tem ... Ampak, ker si ravno ti, naj bo – Maciej Janczuk.«

»A!« se je razveselila Gosia. »Kaj ni to tisti tajkun iz Gdynie, ki naj bi imel razmerje z Nakolewsko, bivšo ministrico, ki ...«

»Hm, da, to se govori ...« je nič kaj veselo odvrnil Witek. »Ampak zakaj to sprašuješ?«

»Ah, čisto tako, iz firbca. Pa za nek službeni primer ...«

»Pri meni je bilo vse spodobno in čisto, nobenih izgrediv ni bilo,« je pohitel Witek. »Že okoli treh je družčina odšla, baje v nek vikend ob jezeru. Kaj se je tam dogajalo, pa ne vem. Kakšen primer pa imaš?«

»Oh, še sama ne vem prav dobro,« se je jela izmotavati Gosia. »Pridem zvečer na pijačo, pa ti povem na štiri oči – če bom kaj več zvedela, prav?«

Gosia je veselo odskakljala nazaj v bolnišnico, preverila, kako se uradno-še-vedno-neznana pacientka počuti (še vedno ni bila pri zavesti, a temperatura in krvni tlak sta se vračala v še sprejemljive okvire, srčni ritem prav tako), potem pa v sosednji sobici začela preiskovati pacientkino obleko. Nič. Ne le, da ni torbice, na Armanijevem kostimu ni bilo niti enega žepa. Nakit brez kakršne koli gravure, inicialke ali česa podobnega. Potem si je Gosia ogledala še čevlje: »Glej no, Manolo Blahnik, po vsem sodeč originalni.«

Gosia pomeri pacientkine čevlje in se močno razveseli, ker so ji kot uliti. Brž skoči v intenzivno sobo: »Daša, si že bila na malici? No, le pojdi, res ni zdravo, če spuščaš obroke, saj se spomniš, kaj ti je rekel nesojeni doktor Pakowanski? Bom jaz malo popazila nanjo, saj nimam drugega dela.«

Potem porine Daši dva bankovca: »Pa če te lahko prosim, prinesi še meni sendvič s šunko. In ko že greš, mi lahko še skočiš v Zweiga? Kupi mi ene salonarje, črne, lakaste, čimbolj enostavne klasične oblike, številka 40. Najcenejše, zaradi mene. Tile moji me nekaj žulijo. Drobiž kar obdrži.«

Daša brez vprašanj vzame denar in odide.

HIBRIDI

Ivanka Kostantino

Haibun (bralec)

.

Na nebu ni niti oblačka. Vetrč, ki veje preko balkona, ji kuštra lase.

Ko odpije prvi požirek jutranje kave, ga začuti na rami. Prija ji njegovo žgečkljivo drobencljanje. S pogledom mu sledi, ko se spušča proti komolcu in od tam rahlo povzpne do zapestja, ga obkroži, kot bi ji jemal mero za manšeto. Mahne jo po palcu in se s kratko postrizenega nohta spusti na potiskano stran.

»Glej, glej, ta pa obvlada braillovo pisavo,« si reče, ko vidi, kako temeljit je pri otipavanju črk. Ko s prvo opravi, nadaljuje z drugo in potem z vsemi, lepo po vrsti, od leve proti desni.

.

odprta knjiga

osmero pajkovih nog

pri hitrem branju

Tanka (deževno jutro)

.

Deževno jutro.

Pred megleno kuliso

barve begonij.

V trenutku sem deklica

sredi tetinih gredic.

Shichigon zekku

.

vinograd v soncu
na trsih zlati grozdi
stopala v blatu

.

tudi sladka jagoda
lahko izzove propad

Shichigon zekku

.

Venera blede
za orošeno šipo
rojeno sonce

.

vse starostne tegobe
pozdravi topel objem

PREVODI

Enver Krivac (prevedla Enver Krivac in Samo Petančič)

Izvrsten poligon

Neko noč se je začela iz mojega penisa cediti gosta črna tekočina. Odkritje je bilo nepopisno vznemirjujoče. Pomislil sem – konec je z mano, to je vse, razen tisto, kar bi minilo samo od sebe. Toda, ko sem to snov polizal, sem ugotovil, da gre za čokolado. Drugo jutro sem poklical zdravnico. Vprašala me je, kakšna čokolada je. Zdi se mi, da mlečna, sem odgovoril. Nimate se ničesar bati, je rekla, vse dokler ni čokolada z lešniki.

Naslednje tri tedne sem preživel po ambulantah, laboratorijih in bolnicah. Čokolada je prihajala v več okusih – mlečna, *noisette*, *butterscotch*, z različnimi odstotki kakava, včasih tudi bela. Toda to je bilo redko. Potem, ko je ugotovila neškodljivost, po dveh obsežnih študijah in enem izobraževalnem filmu za Zdravje TV, me je medicinska skupnost pustila pri miru. Nekoliko dlje so trajali stiki s proizvajalci. Lindt in Scharffen Berger sta v neskončnost analizirala moj izcedek, zanimanje so pokazali tudi ljudje iz Hersheyja, toda potovanje v Ameriko sem zavrnil zaradi vojne. Celo za človeka, ki se mu iz kurca cedi čokolada, je vojna največji strah.

Moja nova sposobnost je postala radost šele, ko sem se naučil nadzorovati izliv. Ko sem se napil, sem kazal supermoč po lokalih in niso me mogli preseči s svojimi triki s kartami, letečimi vrečkami čaja ali odpiranjem steklenic z zobmi. Prijatelj me je razsvetlil, da je moj novi dar izvrsten poligon za premik seksualnega življenja z mrtve točke in kmalu so lokalne radovednice odhajale iz mojega stanovanja zapackane s temnimi sladkimi packami. Novica se je razširila in pred vrati je nastala vrsta, ki se je raztezala po celem stopnišču, ven do semaforja. Naslednji mesec sem nehal hoditi na delo.

Spremenil si se v čokoladno moško kurbo, *nisi več isti stari*, je neko sobotno popoldne na sobotni popoldanski kavi dejal isti prijatelj. Označil sem ga za

ljubosumneža, sprla sva se, *jebi se, jebi se ti in tvoj Charlie in jebala te tovarna čokolade* in to je bil zadnji dan najinega prijateljstva. Razumel sem ga šele, ko je zaradi nepojasnljive ironije njegov penis začel proizvajati med, med, ki je prihajal v več okusih – akacijevem, kaduljinem, kostanjevem, travniškem, včasih tudi temni gozdni med, toda to je bilo redko Pred vrati medenega je nastala vrsta, jaz pa sem postal včerajšnja vest, *chocolat passé*, brez lokalnih radovednic in dela, ves v popackani posteljnini in pikčastem spodnjem perilu.

Čakalnica

To je čakalnica.

Ko neha zvoniti enemu, zvoní drugemu. Zvoni za vsakogar.

Ženski nasproti mene, lepa je nekje pod neodgovornimi kilogrami, igra dalmatinski šanson. Kot Mediteran, a je v resnici najcenenejši turški treš. Toda, tudi Turčija je Mediteran. *Ja, ja, je*, pravi moški, ki sedi poleg mene, in pol ure, od skupno štirih in pol čakanja, gre na račun razprave o sultanatu. *Poln kurac imam Turčije in diahrono in tisto drugo*, glasno razlaga. Potem spet zvoní in eden manj je. Jaz moram samo do sestre. Jaz sem zadnji. Ne, mi smo za drugega zdravnika. Jaz moram samo dvigniti izvide.

Staremu gospodu v svetlomodri polo majici in cenenih supergah igra uvertura iz Wilhellma Tella v 8-bitni verziji. Kar nekaj časa rabi, da v mali moški torbici najde telefon, tako da uvertura odigra cel intro in pride do jezdečeve teme, proslavljene z risankami o mačku in miši. Zdrajsani plesni hiti, pesmi iz lunaparkov. Telefoni igrajo. Izza kota se slišijo drugi telefoni, zvoki prispelih sporočil. Slišijo se fazirani vzdih, pasivno-agresivni izdih, zahteve po prepoznavi. Jaz sem tu, jaz obstajam, jaz čakam. Čakam, torej obstajam.

V čakalnici dominirajo trajne. Od nekoga se zazna vonj po žvečilnem, zalepljenem na podplat Allstarke. Spojena usmraditev dveh različnih gum. Ljudje si z dlanmi pokrivajo oči in glasno izpuščajo zrak. Samo, da je zdravje, samo, da je zdravje, vam jaz pravim. Kdo je zadnji za k zdravnici? Prijaznost je postala tako redka, da jo imajo ljudje za flirt.

Gospa v rožasti srajci brez rokavov, ki je tudi oblekica, se hladi s fasciklom z izvidi, z nedavno zgodovino bolezni. Hladi se s svojimi boleznimi. Zgodovino bolezni pišejo bolezenski zmagovalci. Ljudje so tu na pike, na zvezdice, na svastikice, na smeškote in frownije, pečatirani in resignirani, vznemirjeni, nestrpni, odkimavajo, gledajo se, molčijo, meljejo, jedo pregovorno sranje in cmokajo. Z žlico ga jedo. Razumem vas, gospa, tudi jaz sem tako rekoč zdravnik. Leta '89 sem bil drugi na tekmovanju iz prve pomoči.

Nuno spustijo naprej. Notri ostane tri četrt ure. Sprva razneženi lastniki verižic s križci, so zdaj nervozni in cmokajo. Nuna prihaja ven. Zase in za vse svoje kolegice je prevzele recepte za vaginalete. Nocoj bodo dobro spale, kot bog med holokavstom. Pričakovanje je jed, na katero se čaka, da se bo zgodila.

Tipi, ki poleti hodijo v izrazito barvitih kratkih hlačah, z modi v bermudkah. Na stopalih *flipflop* abominacije. Pa, a je tvoje življenje en sam *beach party*? Tudi na mobitelih imate tako glasbo, kot da ste vsi na *beach partyju*. Na mizici so sedem let stare revije, brošure o Krku in avtoimunskih boleznih pljuč.

Starejša gospa v za poletje predebeli čipkasti obleki, vezenina ji poudarja telo. Pozorno jo gledam, morda je nekaj let starejša od mene. Ves čas pozabljam, da nisem več mlad. Za vsako lepo, pomembno žensko iz marketinške agencije, stojijo najmanj še tri zavaljene z obolelo ščitnico, ki opravljajo njeno delo. Jaz sem samo za ščitnico. Jaz sem samo za previjanje. Jaz sem samo za umiranje. No, potem pa v redu, kar naprej, kar naprej.

Brenčanje alarma nad vhodi v različne ordinacije. Ne, ne, ni zvonilo tu, to je nasproti, pri zdravniku. Jaz sem pa mislila, da je zvonilo tu. Dober dan, za sestro. Kdo je zadnji? Samo potrdilo za avtošolo čakam. Ma evo, samo da mi ven vzamejo šive. Ma evo, samo da mi odstranijo drugo glavo, ki mi raste na stopalu, stalno me prepričuje, naj ubijem moža, ne morem je več poslušati, moram to dati operirati. Ma evo, samo da mi vrnejo življenje. Ma evo, samo da samo da. Samo jaz in gospa sva za sestro, vsi ostali so za k zdravnici. Mi ne gremo do zdravnice, samo do sestre. Mi smo samo za izvide. Mi smo samo za previjanje. Mi smo samo za hladno fuzijo. Mi smo tu zaradi denarja. Jaz sem prva, že ob enajstih sem prišla. Niti niso oni tako počasni, kolikor jim tile v vladi ne pustijo delati. Niti niso oni tako počasni, ampak se jim je pokvaril računalnik. Pa tudi ti računalniki, prej ni bilo računalnikov, pa je vse delalo. Kdo je zadnji za k zdravnici? Mi smo samo za recept.

Mi smo tu samo za overit napis na nagrobni plošči. Prosim vas, če meni lahko piše samo: Pardon. Samo to. Pardon. Z lepim, velikim, žlebnim fontom z mahovnatimi serifniki lepo prosim, samo to mi napišite: Pardon.

Moje telo ne ve, ali nekaj samo mislim ali to dejansko vidim, pravi petindvajseta ženska po vrsti. Telesno reagiram na scenarije, ki si jih izmišljam v glavi. Njeni nožni nohti izgledajo kot nekaj, kar se, skupaj z zahtevo po odkupnini, pošlje v kuverti.

Ljudje se hladijo z zdravstvenimi izkaznicami, čeprav so premajhne, da bi ustvarile tehtnejši pretok zraka. Večinoma klepetajo o politiki. Neinformirani bafuni na perenijalni avtofelacijski žurki. Gospa se obrne k meni, reče: Nič se ne bo zgodilo, dokler se ne boste vi, mladi, vključili v politiko. Odgovarjam ji: Med mano in aktivnim ukvarjanjem s politiko leži ovira triintridesetih hrbteničnih vretenc. Državo ves čas samo toleriram, kot razgrajača v avtobusu. Ne nasprotuješ mu, počakaš, da pride tvoja ali njegova postaja, presediš in potrpiš njegove tantrume in idiotizem. Samo, kaj ko ta razgrajač nikoli ne zapusti avtobusa, on je šofer.

A vi ste pisatelj? Da, sem, trenutno pišem biografijo nekdanjega narkomana, ki je postal kretničar. Naslov knjige je "Od igle do lokomotive". Nervozna sprehajanja, zvok vlečenja japonk po ploščicah.

Pa kako je pavza prav zdaj, prav zdaj, ko sem jaz na vrsti, glasno oznanja moški, ki sedi poleg mene. To je vse boj ali beg, boj ali beg, mi pojasnjuje. Potem mi govori, kako se kavo po kuhanju pusti, da se poleže, da si odpočije. Pije se jo lahko šele, ko se na površini pojavijo razpoke. Kot da je površino džezve preplul ledolomilec kavolomilec in pustil še črnejšo sled v črno-sivi peni. V drugem prostoru in času bi moškega, ki sedi poleg mene, imenovali preroka.

Razlaga mi, kako je na svojih potovanjih po svetu doživel in preživel vsakovrstne reči in kako je, enkrat v Tibetu, kadil iz ogromne pipe, narejene iz človeške stegnenice. *Wild, dude, wild*. Na obrazu nosi utrujenost jadralca, kombinacijo izčrpanosti in predanosti.

Ljudje po štiridesetem si v glavnem izmenjujejo podatke o svojih trajnih boleznih. Jaz sem samo za sestro. Jaz sem samo za brata. Jaz sem samo za mokro čokolado. Jaz imam samo anksiozno-depresivno motnjo. Jaz imam samo predkancerogeno stanje pod tremi vprašaji. Jaz imam samo juvenoio, strah pred mladimi in njihovo kulturo. Jaz imam samo sekiro v glavi, posledica manjšega družinskega prepira. Jaz sem samo za previjanje.

Po čakalnici teka otok s pikslji na obrazu, kot tisti, ki se digitalno skrivajo po televizijah. Njegova mama pojasnjuje: To je bolezen zaščite prič.

Do kdaj tako boli, vpraša ena drugega. On ji odgovori: Boli, dokler ne neha. Moram se naročiti, ampak veš, kakšni so tile naši, bolje je, če greš do privatnika. Oni prav tako dajejo napačne prehitre diagnoze, ki vam bodo požrle nekaj prihodnjih mesecev, ampak vas ob tem vsaj obravnavajo kot človeka.

Po dnevu življenja v čakalnici, me zdravnica vpraša: Kaj pa je vam? Nič, rečem. Nič mi ni in ne čutim nič. Ne čutim niti ene preklete stvari. Vsi moji idoli so mrtvi, moji sovražniki pa na oblasti. Bolj zgodaj hodite spat, pogledajte no, kako izgledate. Odgovarjam ji – Mi, ki hodimo spat pozno pozno, dočakamo nov dan pred vsemi. Prve dni letnih časov, rojstne dneve, obletnice, nova frikin' leta. Mi smo pred vsemi. Nočna straža, avantgarda, tihi izvidniki bližnje prihodnosti.

Ona me gleda in molči. Ta dan je tako ali tako izgubljen za oba. Zunaj se sliši skuter brez dvotaktola.

Douglas Moraes (prevedla Laura Repovš)

Tuja duša

Luči v mestih so marelice,
in vendar, niso vedno čudovite.
Tvoje so, vse globoke, skalne stene.
Nikogar ni, ne vidim prav ničesar.

In vendar, niso vedno čudovite
prazne ceste, svetloba, ki temno žari.
Nikogar ni, ne vidim prav ničesar,
meglà je gost, prosojen zid.

Prazne ceste, svetloba, ki temno žari ...
V mojih besedah je vse pretkano.
Meglà je gost, prosojen zid.
Ti si mi, izgubljeno, metaforo dalo.

V mojih besedah je vse pretkano.
Tvoje so, vse globoke, skalne stene.
Ti si mi izgubljeno metaforo dalo:
luči v mestih so marelice.

NOVI ZVON

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Anja Grmovšek

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Aljoša Toplak

Strokovna sodelavka – lektorica:

Jana Šter

Oblikovanje, prelom in naslovnica:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar

Letnik VIII, številka 1

(februar 2019)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.